

Arrest

nr. 293 751 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 12 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, verzoekt op 23 juli 2015 om internationale bescherming. Bij beslissing van 21 december 2015 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar wordt het subsidiair beschermingsstatuut toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Tripolitanië.

1.2. Per schrijven van 9 december 2021 wordt verzoeker door de commissaris-generaal verzocht om schriftelijk de redenen mee te delen voor het behoud van zijn status.

1.3. Op 6 maart 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 maart 2023 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libische nationaliteit en bent u een soenitische moslim afkomstig uit de stad Gharyan. In 2002 kwam u op legale wijze naar België om economische motieven. U diende verschillende regularisatieaanvragen in maar deze werden alle geweigerd.

Op 24 juni 2011 vroeg u asiel aan in Nederland. U verklaarde aan de Nederlandse autoriteiten dat u vanuit België was teruggekeerd naar Libië en dat u en uw broer in februari 2011 bij het uitbreken van de revolutie onder dwang werden gerekruteerd door een eenheid van de Khamis brigade, een onderdeel van het Libische leger genoemd naar één van de zonen van Qadhafi. U en uw eenheid werden ingezet in het toenmalige conflict. U deserteerde in april 2011 en reisde naar Nederland waar u asiel aanvroeg. De Nederlandse autoriteiten besloten dat de artikelen 1F (a) en (b) van de Vluchtelingenconventie op u van toepassing waren en dat u bijgevolg uitgesloten diende te worden van internationale bescherming aangezien u in verband moest worden gebracht met oorlogsmisdaden en ernstige niet-politieke misdrijven. Tevens werd bepaald dat u na afwijzing van uw asielaanvraag Nederland onmiddellijk diende te verlaten en werd u een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd. Uw Nederlandse asielprocedure werd op 3 december 2013 afgesloten door de uitspraak van de Rechtbank Den Haag die uw beroep tegen de beslissing van de Nederlandse asielinstantie ongegrond verklaarde.

Op 23 juli 2015 vroeg u asiel aan in België. U verklaarde dat u op 24 september 2013 na de negatieve beslissing inzake uw Nederlandse asielaanvraag vanuit Nederland naar Libië was teruggekeerd en zich had gevestigd in uw ouderlijk huis in Gharyan. U stelde dat u in Nederland een negatieve beslissing had verkregen omdat u uw asielaanvraag in Nederland had gebaseerd op de toenmalige algemene veiligheidssituatie tijdens het regime van Qadhafi in Libië. De Nederlandse autoriteiten oordeelden volgens uw verklaringen dat deze evenwel niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U stelde verder dat u op een dag na uw terugkeer naar Libië onderweg was van Gharyan naar Tripoli toen u werd tegengehouden aan een controlepost. Het bleek om een hinderlaag te gaan en uw auto werd gestolen door een gewapende groepering. U vroeg een nieuw paspoort aan onder een andere naam en verkreeg een Maltees visum waarmee u naar Europa reisde. Bij een eventuele terugkeer naar Libië vreesde u de algemene veiligheidssituatie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee paspoorten voor, een kopie van de eerste pagina van een vervallen paspoort, een kopie van een Schengenvisum, een geboorteakte, een attest van de Libische ambassade in Brussel over het verlies van uw paspoort, een verklaring van de politie van Antwerpen en een attest van de Libische ambassade dat stelt dat u sinds 2002 in België verblijft.

Op 21 december 2015 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om u de vluchtelingenstatus te weigeren, aangezien uit uw verklaringen bleek dat u Libië ontvlucht was omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land en dat de diefstal van uw wagen niet van aard was om te besluiten dat er in uw hoofde sprake was van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Gezien uw afkomst uit Tripolitanië, uw positie en situatie in uw land, en uw hoedanigheid van burger werd u echter wel, rekening houdend met de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Via de Federale Politie vernam het CGVS op 20 april 2017 dat u in Nederland conform artikel 1F van de Vluchtelingenconventie werd uitgesloten van internationale bescherming en dat u een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd.

Op 6 december 2017 werd u door het CGVS gehoord en kreeg u de gelegenheid om mondeling op bovenstaand element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status. U verklaarde hierbij dat het asielrelaas dat u in Nederland uit de doeken had gedaan volledig verzonnen was met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning en uit angst om teruggestuurd te worden naar Libië. U verklaarde verder dat u in België wel steeds de waarheid had verteld en geeft aan dat u een terugkeer

naar Libië wilde voorkomen omwille van de huidige algemene veiligheidssituatie in het land. U legde volgende originele documenten voor: uw Belgische verblijfstitel, uw Belgisch rijbewijs en uw Libisch rijbewijs. Na het gehoor bezorgde uw advocaat het CGVS nog een aantal bijkomende stukken. Met deze stukken meende u te kunnen aantonen dat u in 2011 effectief in België verbleef en niet in Libië. Het betreft bankafschriften d.d. 2011, een huurovereenkomst, d.d. 1/11/2010, een kopie van een aangifte van verlies van uw paspoort bij de politie van Antwerpen, d.d. 12/5/2010, een kopie van een attest van de Libische ambassade betreffende verlies van uw paspoort, d.d. 12/5/2010, een kopie van een Belgisch medisch attest, d.d. 11/12/2017 en een schrijven van uw advocaat vergezeld van een verzoekschrift ingediend in het kader van een beroep tot nietigverklaring n.a.v. de beslissing genomen in het kader van uw aanvraag 9bis Vreemdelingenwet, d.d. 10 februari 2011 en een vonnis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, d.d. 29 april 2011.

Op 29 december 2017 besloot het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken omdat u uitgesloten had moeten zijn op basis van artikel 1F. Op 6 juni 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat het CGVS zich had laten leiden door de beslissing van de Nederlandse asielinstanties, zonder dat bevindingen en de verklaringen die u in Nederland had afgelegd over de feiten die zich in de eerste maanden van 2011 in Libië zouden hebben afgespeeld werden onderzocht in het kader van de verklaringen die u in België had afgelegd, namelijk dat u in Nederland een volledig verzonnen asielrelaas uit de doeken had gedaan. De Raad oordeelde dat er onvoldoende onderzoek was gedaan naar de documenten die u had voorgelegd en die zouden kunnen aantonen dat u de eerste maanden van 2011 in België verbleef, alsook dat het CGVS geen onderzoek had verricht aangaande uw bewering tussen 2002 en 2011 in België te hebben verbleven en dat u in deze periode tweedehandsauto's naar Libië exporteerde. De Raad stelde verder ook vast dat u doorheen de jaren met gemak meermaals vrijwillig van en naar Libië bent gereisd, en dit zowel onder Khadaffi als na de val van het regime zodat naar het oordeel van de Raad de vraag kon gesteld worden of en in welke mate u daadwerkelijk nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Op 12 december 2022 werd u zowel per aangetekende zending, als per gewone post gewezen op het gegeven dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de omstandigheden op basis waarvan uw subsidiaire beschermingsstatus werd verleend mogelijk niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, waardoor het CGVS van mening is dat de uw beschermingsstatus kan opgeheven worden. Er werd u vervolgens gevraagd om schriftelijk de redenen voor het behoud van uw status mee te delen. Het CGVS ontving de door u ingevulde vragenlijst op 28 december 2022. U haalde hierin aan dat de veiligheidssituatie in Libië niet veranderd is. Voorts bent u van mening dat u, die meerdere jaren in het buitenland woonde, een verhoogd risico loopt om ontvoerd te worden aangezien men u als vermogend zou inschatten.

Ter staving van uw vragenlijst voegde u volgende documenten toe : een rapport van het UNHCR getiteld : UNHCR Position on the designations of Libya as a safe third country and as a place of safety for the purpose of disembarkation following rescue at sea d.d.9/2020, reisadvies naar Libya van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken, twee medische documenten en een betalingsbewijs van een ziekenhuis in Tunis d.d. 12/3/2014, 15/3/2014, 18/3/2014 en een kopie van uw verblijfstitel in Malta d.d. 12/5/ 2014 - 12/5/2015.

B. Motivering

U werd op 23 juli 2015 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Libië bleek dat er in Tripolitanië een reëel risico bestond van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik

Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en nietvoorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reël risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepubliek Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Tripolitanie nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reël risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijke uitzonderlijke situatie in Libië. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Libië. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Libië al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie bv. RvV 7 oktober 2022, nr. 278 426; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 425; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 420; RvV 25 oktober 2022, nr. 279 435; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 422; RvV 26 oktober 2022, nr. 279 553).

Uit het gegeven dat het CGVS al sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Libië de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft (zie infra), kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam en voldoende ingrijpend kan worden aangemerkt.

*De informatie waarover het CGVS heden beschikt (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsberichtlibie-van-september-2021>; de **COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022** van 26 september 2022; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022** van 27 september 2022), bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Libië, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter heeft.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur. Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer

Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. **Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling.** Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië weliswaar nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen, alsook dat er sinds het staakt-het-vuren sprake is van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. Echter, de machtsverhoudingen in Libië blijven in grote lijnen stabiel, ook al is er soms sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land is er verder sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in

de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari-april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Tripolitanië nog steeds complex is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee aan u de subsidiaire bescherming was toegekend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Zodoende is deze subsidiaire bescherming niet langer noodzakelijk.

Hierbij aansluitend dient erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 6 juni 2018 (nr. 204 937) vaststelde (i) dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten bleek dat u probleemloos diverse paspoorten heeft bekomen van de Libische autoriteiten (voor en na Khadaffi), waarvan een zelfs onder een andere naam, en dat u zowel in 2002 als in 2014 op legale wijze met een Schengenvisum naar Europa hebt kunnen reizen; (ii) dat u blijkens uw verklaringen op 24 september 2013, na een negatieve beslissing inzake uw asielaanvraag in Nederland, met name een uitsluiting op basis van 1F van het Verdrag van Genève, vrijwillig vanuit België terugkeerde naar Libië, verklaringen die bevestigd werden door de inreisstempel van 25 september 2013 in uw paspoort; (iii) dat u in 2014 Libië opnieuw verlaten heeft, dat u naar eigen zeggen via smeergeld, een paspoort op naam van uw vijfde overgrootvader bekam waarmee u een visum van Malta heeft verkregen, doch hierbij gebruik makend van een andere naam, en dat u met dit visum naar Malta ging, en vervolgens naar Brussel bent gekomen, waarna u na een verblijf van twee weken teruggedaan bent naar Malta, alwaar u een verblijfskaart heeft aangevraagd en gekregen en u vervolgens andermaal teruggekeerd bent naar Libië gegaan; (iv) dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet alleen zeer goed weet op welke wijze u de nodige Europese (reis)documenten en Schengenvisa kan bekomen, maar u blijkbaar geld en connecties genoeg heeft om tussendoor uw handel in koop/verkoop van auto's verder te zetten; (v) dat uit de door u neergelegde paspoorten blijkt dat u in 2014 meermaals Libië is in en uit gereisd (uit op 11/03/2014, in op 22/03/2014; uit op 27/08/2014, in op 30/08/2014; uit met Maltees visum op 09/05/2014); (vi) dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u ook tijdens uw verblijf in België tussen 2002 en 2011 meermaals op en af naar Libië reisde; en (vii) dat dit ook blijkt uit de verklaringen die u ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties heeft afgelegd. De Raad kon dan ook niet anders dan vaststellen dat u doorheen de jaren met gemak meermaals vrijwillig van en naar Libië is gereisd, en dit zowel onder Khadaffi als na de val van het regime, zodat naar het oordeel van de Raad de vraag kon worden gesteld of en in welke mate u daadwerkelijk nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In het licht van de gewijzigde veiligheidssituatie in Libië, werd u de mogelijkheid geboden om eventuele redenen voor het behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus schriftelijk kenbaar te maken. U haalde in uw schriftelijke verklaringen geen elementen aan waaruit blijkt dat de analyse die het CGVS van de veiligheidssituatie maakt niet correct is.

Immers, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is gericht op toeristen die naar Libië reizen, en slaat dus niet op Libische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers aan uw land van herkomst, en kan geen leidraad vormen voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming. De twee medische documenten en een betalingsbewijs van een ziekenhuis in Tunis (d.d. 12/3/2014, 15/3/2014, 18/3/2014), alsook de kopie van uw verblijfstitel in Malta (d.d. 12/5/2014 - 12/5/2015) bevatten geen informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië. U voegde een algemeen rapport van het UNHCR toe

waarmee u wil aantonen dat er in Libië een algemene toestand van chaos heerst gekenmerkt door geweld, ontvoering en onveiligheid (vraag 1). Het betreft een rapport waarin geanalyseerd wordt of Libië als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan worden beschouwd. Aangezien Libië in uw hoofde niet als een derde land maar als uw land van herkomst dient bestempeld te worden, zijn de overwegingen vervat in dit rapport niet relevant voor de beoordeling van de vraag of er redenen zijn om aan te nemen dat de omstandigheden in verband waarmee u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. U laat verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripolitanie. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U brengt verder geen dwingende redenen aan die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Het CGVS ziet dan ook geen redenen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van deze status.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

U stelde dat u, die meerdere jaren in het buitenland verbleef, aanzien zal worden als vermogend en bijgevolg een hoger risico loopt om ontvoerd, gemarteld of mishandeld te worden. U baseert zich hiervoor op openbare bronnen, rapporten en uw persoonlijke contacten, waarbij moet worden gesteld dat u deze rapporten overigens niet toevoegde aan uw vragenlijst en u de contacten evenmin specificeerde. Dat u persoonlijk meer risico zou lopen omdat u als vermogend gepercipieerd zou worden omwille van uw verblijf in het buitenland is bijgevolg een blote bewering die u niet kan staven. U haalde uw verblijf in het buitenland en de wijze waarop u ten gevolge hiervan gepercipieerd zou worden reeds aan in het kader van uw eerste verzoek in België. U verwees naar uw auto die aan een valse controlepost afgenomen werd door bendes (CGVS 17/12/2015 p.7). U legde geen enkel document neer om dit element te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het aanzien worden als vermogend geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kan er opgemerkt worden dat uw gedrag uw ingeroepen vrees in ernstige mate ondermijnt. U keerde op 24 september 2013, na bijna tien jaar in het buitenland verbleven te hebben, vrijwillig terug naar Libië (RvV 215 898 p.8). U reisde in 2014, een periode waarin de algemene situatie in het land veel volatieler was dan anno 2023, verschillende keren naar Tunesië en terug. U verklaarde dat u telkens omwille van medische redenen van familieleden vanuit Libië naar ziekenhuizen in Tunesië reisde. De documenten die u neerlegde ter staving hiervan zijn gedateerd op 12/3/2014, 15/3/2014 en 18/3/2014 documenten die uw reis in augustus 2014 niet ondersteunen. U heeft buiten het betalen van een beetje geld aan de grens geen problemen ondervonden. Uit bovenstaande kan er opgemerkt worden dat u vrij kon rondreizen in Libië zonder problemen te ondervinden gelinkt aan uw zogenaamde vermogende status. U kan aldus niet overtuigen dat u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 55/5/1 § 1 en 55/4 § 1, a) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waaruit hij citeert in zijn verzoekschrift, een bijzonder hoofdstuk bevat

inzake het verwijderen van asielzoekers naar Libië. Hij wijst erop dat het ambtsbericht wel spreekt van een verbetering van de situatie aldaar, maar relatief vaag blijft over de terugkeer van Libiërs. Hij wijst erop dat er een recenter ambtsbericht is dat hieromtrent duidelijker is en waaruit blijkt dat de situatie nog steeds volatiel is en dat er wel degelijk hard gecontroleerd wordt op de luchthaven, in tegenstelling tot wat er geschreven staat in het vorige ambtsbericht.

Hij meent dat zijn terugkeer naar Libië genuanceerd moet worden omdat hij dit met de auto deed aan kleine grensovergangen en dat hij aan de agenten smeergeld moest betalen. Bovendien was hij steeds vergezeld van een patiënt en speelden er ook humanitaire elementen mee. Dit betekent volgens hem niet dat hij zomaar het vliegtuig zou kunnen nemen naar Tripoli. Hij voegt toe dat hij altijd naar Tunesië reist wanneer hij zijn familie wilt zien.

Daarnaast stipt hij aan dat de situatie in Libië helemaal niet gewijzigd is en alleszins niet op stabiele wijze. Het meest recente ambtsbericht verwijst naar het standpunt van het UNHCR, namelijk dat er nog steeds sprake is van een volatiele situatie, versnippering van controle en gewapende bendes. Dit getuigt volgens hem niet van een "voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter" van verandering. Hij meent dat de voorwaarden voorzien in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve het volgende vast:

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig zijn.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, dit is omdat de omstandigheden op grond waarvan deze status werd verleend zodanig zijn gewijzigd dat een bescherming niet langer nodig is. De commissaris-generaal oordeelt dat er in Libië (en ook in Tripolitanië) actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

3.4. Artikel 49/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, wordt toegelaten tot een verblijf van één jaar en, in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiair beschermde vijf jaar na het indienen van zijn aanvraag tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk wordt toegelaten. Volgens §5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5 van dezelfde wet, de minister of zijn gemachtigde kan

beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde te allen tijde kan beslissen om het verblijf een vreemdeling die als begunstigde van een subsidiaire beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepalingen als volgt: *“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigten van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.”* (Parl.St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

In casu wordt niet betwist dat verzoeker in het bezit is van een B-kaart, geldig tot 28 april 2026 en dus een onbeperkt verblijfsrecht geniet. Bijgevolg is artikel 11, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet langer op hem van toepassing. Evenmin is artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet in zijn geval van toepassing omdat zijn subsidiaire beschermingsstatus *in casu* niet wordt ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet maar wel wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker staat volledig los van het onbeperkte verblijfsrecht dat hij in België thans geniet, waardoor de bestreden beslissing op zich geen invloed meer kan hebben op dit onbeperkte verblijfsrecht. Verzoekers onbeperkte verblijfsrecht kan enkel worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (artikel 21 van de Vreemdelingenwet) of kan worden ingetrokken wegens fraude (artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet). Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in Nederland het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en van een inreisverbod van tien jaar. Het beroep daartegen ingediend werd door de Nederlandse rechter afgewezen waarbij onder meer werd geoordeeld wat volgt: *“Op grond van hetgeen de rechtbank ten aanzien van de afwijzing van de asielaanvraag heeft overwogen is zij van oordeel dat verweerder terecht heeft aangenomen dat eiser een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid, zodat verweerder bevoegd was om een inreisverbod van tien jaren op te leggen”* (AD CGVS, landeninformatie, asioldossier IND). Gelet op voorgaande kan niet worden uitgesloten of is het niet ondenkbaar dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in de toekomst eventueel aanleiding zou kunnen geven tot een beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden geoordeeld dat het beroep niet onontvankelijk kan worden verklaard bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Beoordeling van de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de

bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De bedoelde verandering in omstandigheden is ingrijpend en niet-voorbijgaand wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, worden geacht duurzaam te zijn weggenomen (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C-175/08, *Salahadin Abdulla e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland*).

4.2. *In casu* werd verzoeker, bij beslissing van de commissaris-generaal van 21 december 2015, de status van subsidiaire bescherming toegekend op volgende gronden: *“Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Libië blijkt dat er in de provincie Tripolitanië een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van art. 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit Tripolitanië, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”* Middels voormelde beslissing werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd, enerzijds omdat zijn vrees louter kadert binnen de algemene situatie in Libië en aan zijn vluchtmotieven geen geloof werd gehecht en anderzijds omdat zijn vrees voor de groepering Daesh louter hypothetisch is daar hij met hen persoonlijk geen problemen heeft gekend.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 21 december 2015 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven, waarbij uitvoerig wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Libië en zijn regio van herkomst Tripolitanië in het bijzonder en op de door verzoeker aangehaalde argumenten die zijn terugkeer naar Libië in de weg zouden staan.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker op 21 december 2015 de status van subsidiair beschermde werd toegekend rekening houdend met de toenmalige situatie in verzoekers regio van herkomst.

Daar waar de commissaris-generaal aldus op 21 december 2015 oordeelde dat er in Tripolitanië sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, meent hij thans dat dit niet meer het geval is.

Waar verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate is gewijzigd dat het de toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet zou rechtvaardigen, dient de veiligheidssituatie in Tripoli, waarvan verzoeker niet betwist afkomstig te zijn en die in 2015 de grond vormde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, te worden onderzocht in het licht van bovenvermeld artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

4.3. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië) in het bijzonder, waar verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek heeft gewoond, sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanië te verlaten.

Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld, de COI Focus *Libië Burgerslachtoffers 2021-2022* van 27 september 2022, de COI Focus *Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022* van 26 september 2022, gevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie) en het in het verzoekschrift vermelde Algemeen ambtsbericht Libië van februari 2023 blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt, probeerden op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de *Stability Support Apparatus* en de *Special Deterrence Force (SDFRadaa)* de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens de commissaris-generaal dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

In de “COI Focus *gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022*” van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd als volgt: “De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie.

Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militias in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”

Uit de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen en waarvan 318 onder hen burgers waren. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen. Ook volgens het Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, waarnaar verzoeker verwijst, kwam geweld tegen burgers tijdens de verslagperiode, zijnde van oktober 2021 tot en met januari 2023 slechts op kleine schaal voor.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli, de luchthaven in Misrata en de luchthaven in Benghazi. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020. Volgens het Algemeen Ambtsbericht van februari 2023 keerden tussen 2016 en juni 2022 in totaal 688.121 binnenlandse ontheemden naar huis en steeg het aantal teruggekeerden sinds oktober 2020 met 21 procent. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli en Alifara. Van de teruggekeerden keerde 87 procent terug naar hun vorig huis. 98 procent gaf aan teruggekeerd te zijn wegens de verbeterde veiligheidssituatie.

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: “De informatie waarover het CGVS heden beschikt (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsberichtlibie-van-september-2021>; de **COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022** van 26 september 2022; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022** van 27 september 2022), bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Libië, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter heeft.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en militias elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur. Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende militias uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke militias die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer

Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. **Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling.** Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië weliswaar nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen, alsook dat er sinds het staakt-het-vuren sprake is van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. Echter, de machtsverhoudingen in Libië blijven in grote lijnen stabiel, ook al is er soms sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land is er verder sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder

werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari-april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Tripolitanië nog steeds complex is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee aan u de subsidiaire bescherming was toegekend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Zodoende is deze subsidiaire bescherming niet langer noodzakelijk.

Hierbij aansluitend dient erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 6 juni 2018 (nr. 204 937) vaststelde (i) dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten bleek dat u probleemloos diverse paspoorten heeft bekomen van de Libische autoriteiten (voor en na Khadaffi), waarvan een zelfs onder een andere naam, en dat u zowel in 2002 als in 2014 op legale wijze met een Schengenvisum naar Europa hebt kunnen reizen; (ii) dat u blijkens uw verklaringen op 24 september 2013, na een negatieve beslissing inzake uw asielaanvraag in Nederland, met name een uitsluiting op basis van 1F van het Verdrag van Genève, vrijwillig vanuit België terugkeerde naar Libië, verklaringen die bevestigd werden door de inreisstempel van 25 september 2013 in uw paspoort; (iii) dat u in 2014 Libië opnieuw verlaten heeft, dat u naar eigen zeggen via smeergeld, een paspoort op naam van uw vijfde overgrootvader bekam waarmee u een visum van Malta heeft verkregen, doch hierbij gebruik makend van een andere naam, en dat u met dit visum naar Malta ging, en vervolgens naar Brussel bent gekomen, waarna u na een verblijf van twee weken teruggedaan bent naar Malta, alwaar u een verblijfskaart heeft aangevraagd en gekregen en u vervolgens andermaal teruggekeerd bent naar Libië gegaan; (iv) dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet alleen zeer goed weet op welke wijze u de nodige Europese (reis)documenten en Schengenvisa kan bekomen, maar u blijkbaar geld en connecties genoeg heeft om tussendoor uw handel in koop/verkoop van auto's verder te zetten; (v) dat uit de door u neergelegde paspoorten blijkt dat u in 2014 meermaals Libië is in en uit gereisd (uit op 11/03/2014, in op 22/03/2014; uit op 27/08/2014, in op 30/08/2014; uit met Maltees visum op 09/05/2014); (vi) dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u ook tijdens uw verblijf in België tussen 2002 en 2011 meermaals op en af naar Libië reisde; en (vii) dat dit ook blijkt uit de verklaringen die u ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties heeft afgelegd. De Raad kon dan ook niet anders dan vaststellen dat u doorheen de jaren met gemak meermaals vrijwillig van en naar Libië is gereisd, en dit zowel onder Khadaffi als na de val van het regime, zodat naar het oordeel van de Raad de vraag kon worden gesteld of en in welke mate u daadwerkelijk nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In het licht van de gewijzigde veiligheidssituatie in Libië, werd u de mogelijkheid geboden om eventuele redenen voor het behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus schriftelijk kenbaar te maken. U haalde in uw schriftelijke verklaringen geen elementen aan waaruit blijkt dat de analyse die het CGVS van de veiligheidssituatie maakt niet correct is.

Immers, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is gericht op toeristen die naar Libië reizen, en slaat dus niet op Libische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers aan uw land van herkomst, en kan geen leidraad vormen voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming. De twee medische documenten en een betalingsbewijs van een ziekenhuis in Tunis (d.d. 12/3/2014, 15/3/2014, 18/3/2014), alsook de kopie van uw verblijfstitel in Malta (d.d. 12/5/2014 - 12/5/2015) bevatten geen informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië. U voegde een algemeen rapport van het UNHCR toe waarmee u wil aantonen dat er in Libië een algemene toestand van chaos heerst gekenmerkt door geweld, ontvoering en onveiligheid (vraag 1). Het betreft een rapport waarin geanalyseerd wordt of Libië als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan worden beschouwd. Aangezien Libië in uw hoofde niet als een derde land maar als uw land van herkomst dient bestempeld te worden, zijn de overwegingen vervat in dit rapport niet relevant voor de beoordeling van de vraag of er redenen zijn om aan te nemen dat de omstandigheden in verband waarmee u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. U laat verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripolitanië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in

uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U brengt verder geen dwingende redenen aan die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.”

Verzoeker, die zich beroept op het Algemeen Ambtsbericht van februari 2023 en verwijst naar de UNHCR “*position on returns to Libiya*” van september 2018, brengt geen elementen aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Waar hij stelt dat de situatie in Libië nog steeds niet stabiel is, dient te worden benadrukt dat nergens wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, doch wel dat er geen sprake is van een dergelijke hoge mate van het willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Bovendien ligt het Algemeen Ambtsbericht van februari 2023 in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en kan hieruit evenmin worden afgeleid dat er sprake is van dermate grootschalig, willekeurig en wijdverspreid geweld dat er gesproken kan worden van een situatie waarbij een iedere burger uit Libië enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn. Ook de ter terechtzitting door de verwerende partij aangehaalde uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (A.A. t/ Zweden, 13 juli 2023, no. 4677/20), waarin geoordeeld werd dat de situatie in Libië niet van die aard is dat iedere Libische onderdaan nood heeft aan internationale bescherming, ligt in lijn met voorgaande bevindingen. Verzoeker stelt zich hieromtrent te gedragen naar de wijsheid.

In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een “uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet”. De informatie waarnaar verzoeker verwijst ligt in dezelfde lijn en doet hierover niet anders oordelen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “persoonlijke omstandigheden” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. *In casu* brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Omtrent verzoekers vluchtrelaas werd bovendien reeds geoordeeld dat hij zijn probleem louter kadert in de algemene situatie in Libië, zodat verzoeker zich hier niet op kan beroepen ter concretisering van de persoonlijke omstandigheden. Verzoeker onderneemt verder geen enkele poging ten einde aan te tonen dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit de antwoordstrook die verzoeker invulde nadat hij verzocht werd om schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status mee te delen, kwam hij niet verder dan te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libië en hierbij toe te voegen dat hij betwist dat die veranderd is (AD CGVS, antwoordstrook). De Raad kan dergelijke persoonlijke omstandigheden, die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin ontwaren uit de stukken van het rechtsplegingsdossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Waar verzoeker vervolgens stelt dat het Ambtsbericht van 2023 vaag blijft over de terugkeer van Libiërs, stelt de Raad, na lezing van alle beschikbare landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier het volgende vast. Bij gebrek aan ter zake goed ingevoerde bronnen, kon er geen informatie worden verkregen over specifieke personen van Libische nationaliteit die in de periode oktober 2021 tot en met januari 2023, vrijwillig dan wel gedwongen terugkeerden en problemen bij hun inreis ondervonden vanwege de autoriteiten (Algemeen Ambtsbericht Libië, februari 2023, p. 72). Hoewel er melding wordt gemaakt van zware controles door gewapende groepen in inlichtingendiensten gelieerd aan de autoriteiten op de internationale vliegvelden van Tripoli en Benghazi, blijken die controles zich toe te spitsen op specifieke profielen. Het ambtsbericht maakt immers melding van personen die worden gezocht vanwege hun vermeende oppositieactiviteiten of vanwege hun identiteit, van journalisten en mensenrechtenactivisten en van personen die kritiek leveren op gewapende groeperingen actief in Benghazi.

In casu zijn er in hoofde van verzoeker geen elementen aanwezig die erop wijzen dat hij een zodanig profiel heeft met grote zichtbaarheid of publiek karakter dat hij bij terugkeer naar Libië in het vizier zou komen van de Libische autoriteiten of gewapende groeperingen aanwezig in de luchthaven. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoekers vluchtmotieven bovendien reeds ongeloofwaardig werden bevonden, dat dit thans niet ter discussie staat en dat hij ook niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Libië reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Libische autoriteiten, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Libië verliet omwille van persoonlijke problemen met de Libische autoriteiten, wat niet wordt betwist, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met die autoriteiten een risico zou lopen om te worden geviséerd, laat staan dat zijn vertrek uit Libië om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Libië alsnog in het vizier van de Libische autoriteiten zou komen.

Hoewel het ambtsbericht melding maakt van de oproep van het UNCHR om een terugkeer van Libische onderdanen naar Libië op te schorten (Algemeen Ambtsbericht februari 2023, p. 73-74), dient te worden opgemerkt dat in hetzelfde ambtsbericht op geen enkele wijze kan worden gelezen dat een terugkeer naar Libië niet mogelijk zou zijn. Dergelijke algemene oproep doet geen afbreuk aan de concrete analyse, zowel van de algemene veiligheidssituatie als verzoekers persoonlijke omstandigheden en zoals *supra* weergegeven.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker, in het kader van een procedure tot heroverweging van zijn beschermingsstatus, een vragenlijst werd toegestuurd om hem de mogelijkheid te bieden de redenen mee te delen waarom zijn beschermingsstatus behouden zou moeten blijven en dat hij deze vragenlijst schriftelijk heeft kunnen beantwoorden. Hierbij kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten behouden. Daarnaast kreeg verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO